

E L J A S
R I N K I N E N



tyllitanssit

2 Tyllitanssit

Eljas Rinkinen

2 Tyllitanssit

© 2011 Eljas Rinkinen

Päällys ja taitto: Books on Demand GmbH

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-903-9

1

Se oli umpikuja, kadunpätkä tai sisäpiha, josta huollettiin ympäröivät tornitalot, joissa oli määrävälein kerrosputarhoja. Niin sanottu paremman väen asuntoalue, jossa sisääntulon vahtimestari oli saanut tuekseen ulkomuurit ja sähköisesti valvotut portit. Alueelle pääsi omistamalla asukkaan kontrollikortin ja vieraat kutsusta. Siitä kymmenennen kerroksen ikkunasta oli hyvä näkymä pitkin hevosenkenkää, jonka keskellä oli palmurivistöjä ja suihkualtaita, joita kai ei pidetty käynnissä kuin puutarhajuhlissa. Katse vuorotteli alhaalla leikkivistä lapsista kirjoituskoneeseen, jollaisia ei enää valmistettu kuin sähköttömiin kehitysmaiden oloihin.

Tekstiä tökkiintyi hieman puuskittain, kun esityö oli jäänyt tekemättä. Jätettiinhan nyt jäähyväisiä koko elämäntavalle, mitä nyt vaikutelmiaan paperille pani. Tullut jotakin sellaista, mitä ei vielä teeveessä ollut sorkittu. Se oli aika vaikeaa, kun joka puolella maailmaa oli täkäläisten asioihin niin kova kysyntä. Alakasvillisuudesta olisi saanut tarinaa vaikka kuinka, mutta sillä ei ollut yleistä kiinnostusta eikä oikein viitsinyt suoraan paperikoriinkaan sepustaa, miltä näytti aivan tuorein silmin. Eikä oikein mitenkään, sillä teollisuus paljastuu parhaiten tuotteessa. Itse laitokset ovat samannäköisiä riippumatta siitä, mitä niissä tehtiin.

Puhelin sirahi pyöreällä sivupöydällä ja hätkähti joko täälläkin. Tuollainen talon varustuksiin kuuluva hevosenkavio. Keskeytys tuli otolliseen aikaan, niin paljon jo tympäisi. Urahti nimensä, jonka nähtyään täkäläiset äänsivät sen eritavalla, niin että paino oli toisella tavalla, joten hän korjasi heti perään.

— Minua sanotaan Arturoksi, ja toistaiseksi haluaisin pysytellä näin, sanoi matala, miellyttävä, ehkä kultivoitunutkin

ääni, eikä aivan täkäläisittäin. Siinä oli etelään viittaava nasaalilisäke. — Ihmettelette, miten tiedän soittaa, olettehan juuri tullut maahan ja ensimmäistä kertaa. Teillä ei kai ole lainkaan paikallista sosiaalista tартtumapintaa, vai kuinka?

— Se menee ihan oikein, joskaan jälkimmäiseen ei minulla ole ollut aikomustakaan, kunhan katselen ympärilläni. Eksynyt tänne toisen ihmisen siivellä ehkäpä kaitsijana, kuitenkin niin, että toistaiseksi se rooli onkin ollut hänellä.

— Tiedän, olette erään kotimaanne lehden kirjeenvaihtaja sattuneesta syystä.

Oltiin jo niin pitkällä, että tuntematon tiesi jopa tuon sattuneen syynkin, mikä oli tapa ilmaista sellaista, mitä ei kehdannut ainakaan tässä vaiheessa vielä sanoa.

— Olette tavannut hänet.

— Niinpä en haluaisi jatkaa puhelimesta tämän pitemmälle, kun pääsimme tähän asti, vieras sanoi hiukan venyttelevästi kuin olisi tarkoittanut, että olisi toinen voinut sen sanoa aikaisemmin ja niin olikin, joskin vitkuttelu antoi lisää tietoa soittajasta. Ja kun tosiaan oli tähän asti päästy, pyysi tulemaan luokseen tietäen tämän kaoottisen kaupungin liikenneongelmat. Saattoi olla yksinkertaisempaa matkustaa mantereen toiselle puolelle kuin kaupungin laidalta toiselle, mikä ei pitänyt paikkaansa, koska kyseessä oli kaupunkirykelmä. Oli kuin vanhaan malliin eri puolilla maaseutua olevat kaupungit koottu kimpuksi. Haluamme olla vain keskenämme tekemisissä.

Arturo suostui eikä ehdotellut puolueettomampaa kohtaa-mispaikkaa, kuin olisi tiennyt tästäkin jo tarpeeksi. Sanoi tuntevansa paikan eli miten tänne tullaan. Sovittiin suunnilleen aika ja laskettiin luuri. Ja niin kuin aina ennenkin, toiminnallinen keskeytys piristi kirjallisiakin töitä ja teksti valmistui miltei yhtenäisellä paukutusella. Ja jopa toinen

juttu heti perään, kun otaksui, että aikaa olisi ja iltapäivä vasta alullaan. Tätä olisi voinut tehdä mihin vuorokauden aikaan tahansa, mutta teki mihin oli tottunut.

Ja aivan oikein, tulija oli keskimittainen, perunanenäinen meksikolainen, vain panamahattu ja kauhtana hartioilta puuttui. Olisi kelvannut Riveran tauluun malliksi. Mutta tietenkin hän oli nyt aivan eri maata. Tyylikkääseen räätälinpukuun pukeutunut, käsintehtyihin kenkiin, ja solmiossa oli sävy sävyyn rubiinipäinen neula. Tuoksahti kalliille miesten deodorantille, mustassa tukassa joitakin harmaita suortuvia, miltei taiteilijapituutta. Sitä tasoa sisäisesti vapautuneita ilmeitä myöten, että olisi odottanut henkivartijankin kannoille. Eli puhelinsoitosta ja sen herättämästä tunnelmasta jatkettiin odotetunlaiselle tasolle. Muuta ei tietenkään voinut olettaakaan kuin mistä hän parhaillaan tuli.

Tervehdittiin kädestä ja istuuduttiin tässä puoliksi toimitomaisessa huoneessa. Tulija huomasi pöydänkulmalla ison kirjekuoren, johon oli jo liimattu postimerkit. Hän virnisti hiukan ennen kuin istuutui nojatuoliin ja sijoitti tukevan keppinsä nurkkaan nojalleen. Tuollaisia käytettiin yhä enemmän, ja niissä saattoi olla salaisia aseita, kevyemmän asteinen henkivartija. Kylmän sodan vuosina ja miksi ei vieläkin, kärjessä myrkkyruisku väkijoukkosohaisua varten.

Jo katseltaessa vieras oli ehdottanut sinunkauppoja eli etunimiä, ja siitä hän oli aloittanutkin. Kompa tarjosi pelkkää koota kuten tähänkin asti, mutta jätti Kafkan sentään sikseen. Alkanut aikoinaan, kun saanut yhdet hakemuspaperit takaisin, ja selvä etunimi kuitattu tuolla koolla. Silloin aivan alussa ja miten arvattukaan, kuin saanut pahan kosketuksen. Arturo meni amerikkalaiseen tapaan riuskasti asiaan, minkä kerrottiin haittaavan amerikkalaisten ja varmaan monen muunkin länsimaisen maan kaupantekoa itämailla, kun unohdettiin paikallisten kulttuurien erikoishieronta.

— Toimin erään agenttitoimiston eräänlaisena kykyjenetsijänä, mutta se on vain osa, rinnalla vien omiakin projekteja. Nyt nämä kaksi seikkaa ovat kietoutuneet yhteen.

— Ensimmäisen kohdalla pistäydyit siellä Windowsin sisäoppilaitoskurssilla, jos löytyisi jotakin kiinnostavaa. Olen ehtinyt kuulla, että jopa kouluja kopeloidaan, niiden näytelmäkerhoja.

— Ja löytyikin, vaimosi. Hiukan kuitenkin hämmästyin, kun sen sijaan, että olisi yrittänyt kiinnittää entisestään huomioni itseensä, alkoikin puhua sinusta, K. Kompa. Esitteli mitä kaikkea osaat. No, sellaista on tapahtunut ennenkin, varsinkin kun on vastikään avioiduttu. Kohtalo on vielä yhteinen. Jos jompikumpi nousee, toinenkin nousee.

Kompa levitteli käsiään, minkäs sille mahtaa? Teho on parantunut, jos on seissyt paino kantapäillä jalkaterien heiluessa puolelta toiselle käsien tahdissa. Elokuvista tuttu tohvelisankarien selittelyasento.

— Kävitte jopa studioilla näyttäytymässä, Arturo sanoi nyökättyään hyväksyvästi, että tuosta se alkaa. — Mitä siellä sanottiin?

— Tarvitaan kymmenen miestarjokasta yhtä naista kohti, sellaiset ovat markkinat. Naiset ovat sen verran vaatimattomia vähemmistä elokuvamarkkinoista. Tähän perustuu pohjaltaan mies- ja naisnäyttelijöitten palkkaerot paitsi silloin, kun ykkösluokan naistähti suostuu riisuutumaan.

— Sanoivatko ne sinusta jotakin?

— Hyvä tyyppi viisikymmentä vuotta vanhaan elokuvaan. Angelaa eivät vilkaisseetkaan nähtyään, että minua tuuppi. Ja minua kai sen takia, kun ennakkoon tiesi markkinat.

— Kuitenkin hän meni tuonne Windowsiin, nimeähän tunnetaan joka paikkaan, ja sinä jäit naputtelemaan kirjoituskonetta yksin.

— Siellä vapautui peruutuspaikka. Olen saanut hänet uskomään, että parempi kertarötinä kuin ainainen kitinä. Tällä

tavalla meidän kuherruskuukautemme sai äkkilopun, tai sitä on jatkettava sitten kurssin jälkeen. Eihän se kestä kuin neljä viikkoa.

Kompa viittasi pikku keittiöön: kävisikö tee? Hän meni sitä valmistamaan. Palasi hetken päästä tarjottimen kanssa kuin olisi jo oltu filmaustauolla, kädessään näitä amerikkalaisia mukimaisia kuppeja, joissa oli laihaa kahvia, kun sitä litkittiin yhtenään.

— Jopa innostui tinkimään alennusta, sveitsiläisen kasvatuksen kun on saanut, Kompa jatkoi kattaessaan ja piti puhetta kuin naisihminen, kun sellaisen töitä hoiteli. — Silti maksettavaa jäi parituhatta dollaria. Ehkä kurssista on hyötyä mallimarkkinoillakin, missä ollut tosin toistaiseksi vain taustatyttonä tilannetta tarkkaillen, kuten sanonut. Niinpä minä kehotin häntä tarkkailemaan oppilastovereita ja opettajia enemmän kuin kurssikirjoja, jos sellaisia siellä on.

— En tullut kysyneeksi hänen tulevaisuudensuunnitelmiaan, Arturo sanoi maistaessaan yrttiteetä ja valitessaan rojautetusta keksipatterista jotakin mieleistä.

— Niitä ei taida vielä olla. Ainahan voi palata, kun on käynyt jättämässä jalanjälkensä. Missään tapauksessa emme jää norkoilemaan, vaan pidämme vauhdin päällä, kunnes asetumme eri päätöksen perusteella.

— Tulomatkalla mallimarkkinoita?

— Itärannikolla parissa paikkaa näytti hologrammikokoelmaa ja kehoitettiin vino hymy huulilla kääntymään miestenlehtien puoleen. Ei edes mitään alastontutkielmia. Kokeellisuus ikään kuin automaattisesti viittaa taidevalokuvaukseen eli miestenlehtiin.

— Jospa he näkivät, että olit ollut miestenlehdessä?

— Mietin sitä ja pudistin päätäni. Eivät minuun kiinnittäneet niin paljon huomiota. Niissäkin ympyröissä pitää juosta ahkeraan, että jäisi mieleen ja alkaisi erottua. Paitsi tietenkin

silloin, kun itse madame suunnistaa periferiaan ja tuo sieltä uuden ikonin.

Arturo oli siinä suhteessa samanlainen kuin Kompa, että tarjoomukset kelpasivat. Uusi kupillinen, kun entinen tyhjentyi. Sanoi:

— Kun menin sinne, opettaja sanoi, että heillä on täällä löytö. Minun piti hänet keksiä joukosta ja keksinkin. Olen joskus tosin erehtynyt. Silloin on ollut kysymyksessä kylläkin luonnonäyttelijät. Muuten miten osuite yksiin?

— Hyvä kysymys. Kompa naurahti. — Kai se näkyy päällepäin, että meidän osuminen yksiin oli silkkaa B-elokuvaa. Virnuiltiin kupin yli puolin ja toisin.

— Ja sellaisessa kiinnostumisen peruste on kestävä.

— Ei hän minusta kiinnostunut vaan kuviosta, jossa tapasimme.

— Sehän ei vähäpätöinen kuvio ollutkaan, kun törmäsit maailman kauneimpaan tyttöön, Arturo sanoi pätevimmän syyn tulolleen.

— Eikä vähempi riittänytkään kuin natsien kulta-aarre.

Arturo laski kupin yltiövarovaisesti lautaselle, sijoitti kämmen polville ja ryhtyi nauramaan varta vasten kuin etninen runolaulaja joikua vetämään. Hän nauroi oikein hyvin, kuin naurettavaa olisi kertynyt varastoon. Joskin kyllä asiakin pökki hyvin, ja olisi luullut sen jo olevan vaikka loppuunnaurettu. Mutta näin kaukana Euroopasta saattoi tuoreita kulmia olla vielä elossa.

— Kun sanoit häntä maailman kauneimmaksi tytöksi, oli itseluottamukseni tiessään ja siksi tarjouduinkin ensin mielessäni hänen turvamieheekseen, mutta se kuvio määräsi, ettei tämä ole A-elokuva vaan B-sellinen, joten mitäpä minä vastaan väittämään siihen, mitä rahoittajat ovat päättäneet. Niinpä pääsin hänen sänkyynsä jo saman päivän aikana, kun A-vaihtoehdossa se olisi tapahtunut vasta elokuvan lopussa

tai ei vielä silloinkaan, ja yleisö olisi joutunut kotimatalla miettimään sen sänkyynmenon ominpäin.

— Niin, että jos elokuva tulee todellisuudeksi, onkin parempi, jos se on B-elokuva, Arturo päätteli sujuvasti lopetettuaan naurunsa aikataulun mukaisesti. Se oli näyttelyä sille pyhitetyssä kaupungissa. Sitten juotiin ja syötiin taas.

— Nyt on kova työ edessä siinä, miten rupean tekemään hänen vierellään itsestäni jotakin. Aarrekuvio näet jätti sen täysin auki.

— Sellainen aarrejuttu sittenkin, mutta Angelan kauneutta se ei vienyt. Sinulla miestenlehden entisenä päätoimittajana on silmää näille asioille, ja sehän minua sytytti, kun hän sinusta kertoi. Tiedäthän, että miestenlehdet ovat tähän asti olleet kirosanoja filmimaailmassa, mutta eivät enää.

— Järkeenkäypää, että miestenlehden maailma tulee hyväksyttäväksi heti, kun olen alalta lähtenyt. Graafisessa muodossa se aineisto on poistumassa markkinoilta ja tarjoaa markkinaraon toiselle tekniikalle.

— Olit myös amatöörikyttä.

— Miten lienee amatööriys ollut, koska joka jutusta otin palkkion siihen mittaan kuin mahdollista. Suoritus oli hinnan mukainen, eikä suinkaan hinta suorituksen mukainen, kuten yleisesti luullaan.

— Sen mukaan voimme jutella monista asioista luottamuksellisesti.

— Niin luottamuksellisesti kuin muutenkin maapallon takaa tulleena.

— Pomosi oli lakimies, joten opit sellaistakin ajattelua. Angela kehui pomoasi todelliseksi vanhan maailman herrasmieheksi.

— Näppäsi kotivarastoonsa kuvia tavallisellakin kameralla.

— Sitten vaimosi vielä sanoi, että sinulla on taipumusta törmätä juttuihin, mutta ei kuitenkaan liian vaarallisiin.

— Totta, tai muuten on syytä jättää hautaustoimistoon laatikkotilaus. Tosin ei räjähtäneessä kovin paljon laatikkoon pantavaa ole.

Lopetettuaan teen juonnin Arturo istui nojatuolissa syvällä sormenpäästä vastakkain kuin ehdotuksen tekijällä. Toki sellaista oli tämän pohjustuksen jälkeen lupa odottaa.

— Kuten huomaat, hän ei unohtanut mainita mitään asiaasi vaikuttavaa seikkaa, kuin olisi omannut sellaisessa hyvänkin rutiinin. Tosin, täytyy hänellä olla hyvä tekstimuisti, jos aikoo näyttelijäksi. Siitäkin huolimatta, että Hollywoodiin päässeet entiset mallit huomaavat päätyneensä mykkäin elokuvaan.

— Mitenkäs Marilyn teki? Filmattuaan vetävimmat roolinsa tunsivat tarvitsevänsä koulutusta ja muutti itärannikolle.

— Mutta ei se hänen markkina-arvoaan nostanut, Arturo nyökkäsi ymmärtäen mitä Kompa tarkoitti.

— Suorita siinä, kun silhuetti kertoo kaiken mitä kysytään. Hyväksikäytettyjen naisten eläkeikä on jopa elämäikä kolmekymmentäkuusi.

— Hän kertoi siitäkin, että ironisoit mielelläsi ja mikäs siinä, sehän on täällä tapana. Olet tehnyt häneen vaikutuksen, mikä niin älykkään ja kauniin tytön kohdalla ei olekaan vähäpätöinen saavutus. Nyt tuntuu kuin hän olisi jopa imitoinut äänenpainojasi.

— Niin on, kun jotakin lähtee liikkeelle, se on yhteensattumien summa, hyvässä vai pahassa, sen aika näyttää.

— Olet kai selvillä Hollywoodin touhuista?

— Kyllä perehdyin tänne tullessamme, olenhan alan mies. Liikevaihto elokuvabisneksessä ei ole edes suurimman tietokoneohjelmointitalon vuotuista voittoa. Kolmekymmentätuhatta rekisteröityä skenaarioehdotusta tuottaa elokuvaksi joka sadannen ja niistä joka sadas saavuttaa huomattavan menestyksen vuosittain. Mao oli aikoinaan syyttä huolissaan satojen kukkien kukkimisesta. Massat ja markkinat tahtovat

yhden ison kukan rintaansa kukkimaan. Siksi täytyy olla kongressin valiokunnat tonkimassa kilpailun rajoituksia ja kulluttajaviranomaiset peräämässä vaihtoehtoja makeishyllyyn. Hollywoodissakin ruusuiset unelmat menestyksestä kutistuvat yhteen kymmenestuhannesosaan, mutta tietenkin loton lukuihin verrattuna se on jopa ruhtinaallinen.

— Niinpä ei olekaan ihme, kun eilen aamulla soitti eräs vuosien takainen naistuttavani, joka ei ole filmialalla, ja tarjosi Meksikon puolelta miehensä siirtomaatyylin huvilaa kummitus- tai kartanoelokuvan kulissiksi, Arturo sanoi nyökytelyään Kompan litanialle. —Tietenkin lupasin panna ylös näinkin epätavallisen tarjouksen, sillä kuten luvut osoittavat, Hollywoodissa kannattaa ehdottaa monen muun luukun mahdollisuuksiin verrattuna.

Arturo keskeytti hetkeksi, jotta toinen pysyi varmasti mukana.

— Mutta tuskin eilinen oli painunut iltaan, kun eräs tuottajaystäväni, sanon häntä Lonnyksi, soitti ja kysyi, oliko minulla kartanoa tiedossa Meksikon puolella. Olisi jopa kiire.

— Rahoitus?

— Pikkuprojekti, kun Meksikoon mennään kylmiltään, joskin hintaero on tasoittumassa. Tuntematon rahoittaja oli iskenyt tiskiin aluksi kaksi miljoonaa kynnysrahaksi, mutta ei sylje lasiin jos muitakin tulee mukaan, mikä tietenkin tarkoittaa Lonnyyn omaa tuotantoyhtiötä. Lonny on varmistanut, että tuollainen summa tilillä on, eikä se tietenkään hänelle voi kuulua, miten se sinne on päätynytkin. Näin pieniin juttuihin eivät levitysongrissaatiot puutu, kuten kai tiedätkin. Lonny joutuu toiseen taisteluun: miten saada valmis elokuva mahdolliseen teatterilevitykseen? Siksihän satunnaisraha etsiytyy valmiisiin pikkuyhtiöihin. Yleensä pikkuelokuvien ainoa mahdollisuus on videomarkkinat, ja siellä tungoksen takia onnistuminen on vielä vaikeampaa kuin teattereissa.

— Ja meidän roolimme, Kompa sanoi kiiruhtaen, kun Arturo selitti itsestäänselvyyksiä kuin vielä epäröiden mennäkö loppuun asti kerralla. Ja vilkaisi kuin kiitollisena hoputuksesta ja jatkoi:

— Minä olen rouvan eli kartanon ja sen henkilökunnan edustaja rahapöydässä ja sinä tietenkin vaikka turvamiehen. Sehän on muotiammatti, joka kelpaa moneen lähtöön, olethan sen oloinen ja kokoinenkin. Ja tietenkin meidän kesken enemmänkin kuten on tullut ilmi. Mutta tämä asia ei tarvitse olla kenenkään tiedossa eikä edes sanota, että olet turvamieheni. Ellei se ole ulkopuolisille itsestään selvää, tulkoot kysymään.

— Eikä mitään ole näkyvissä ja kuuluvissa, mutta saattaa tulla, jos joku on varta vasten katsomassa ja kuuntelemassa.

— Sanoit sen erittäin hyvin. Siitä on kysymys. Ja kun näin on, en puhu mistään pestauksesta tai rahasta meidän välillämmme.

— Eipä tietenkään, koska minulla on ollut aikaisemminkin juttuja, jotka ovat sikiintyneet henkiin pelkästä kuulolla olost. Mainitsiko Angela tällaisesta?

— Ei tarvinnut, se on täällä Amerikassa muutenkin tavalista.

— Niin kuin tämä vaikutusvaltaisin elokuvamoguli. Tuli poikasena studiolle norkoilemaan ja sai kohta palkkaakin.

— Ja lisäksi, kun nyt tarjoutui tilaisuus, kokeilen minäkin eurooppalaista näkökulmaa.

— Miten onnistunee, kun tulen Euroopan amerikkalaisimmasta maasta, Kompa naurahti ja huuhtoi teenlopulla suutaan. — Rajaseudun henki, kun punaiset kyykkivät rajan takana.

Arturo tyhjensi oman kuppinsa, nyökkäsi laskiessaan kupin lautaselle ja lisäsi:

— Tein Internetistä tiedusteluja. Olemme molemmat kasvaneet vahvan naapurin kyljessä. Meidät on rapsutettu tiettyyn

asentoon ja siihen olemme jääneet, vaikka se ei ulospäin milteään ryhtivialta näytäkään.

— Se taas oli helvetin hyvin määritelty sellaisesta kasvupaikasta. Muuten vaimoni on isän puolelta amerikkalainen ja hänellä on myös täkäläinen kansalaisuus. Sellainenkin jännite on olemassa.

Arturo haroi kepin käteensä ja nousi pystyyn. Kääntyi ennen ovea kuin se näyttämölläkin tapahtuu ja sanoi loppukaneetiksi:

— Tästä se lähtee. Aamulla kello kahdeksan aikaan tulemme, rouva ja minä, tuohon parkkipaikalle. Filmiryhmä tulee sinne ylihuomenna, koska rouva vakuutti paikkojen olevan valmiina heti. Mutta uskoin häntä, on hän niin touhukas ilmestys. Angela sanoi soittavansa sinulle illalla, miten on käynyt. Ehdin jo sanoa hänelle, että ehkäpä hyvinkin. Yön sikana kypsyin lisää. Olen jonkinlaisen loman tarpeessa. Kun siihen liittyy jotakin puuhaakin, on vain vielä parempi.

Epämääräinen kyttä K. Kompa tiukasti hameen-
helmasta kiinni pitäen vaihtanut pallonpuolis-
koa ja koska ryhmätyö on ajan sävel hommiakin löytyy
jopa vaikeasti työllistettävälle. Tosin tällä kertaa nurin-
kurisella ansiolistalla, kun ei ollut lukenut eikä muu-
tenkaan asianmukaisesti perehtynyt. Mutta kun Hol-
lywoodissa ja sen liepeillä kaikki on mahdollista niin
tämäkin, joskin sentään finanssit ottivat sen jo etukä-
teen huomioon. Eikä otettu siitä kaikkivoipaisuudesta
mitään pois tälläkään kerralla, sillä olihan itse keksi-
tysti ainakin elokuvan nimi komea, Tyllitanssit.



ELJAS RINKINEN

ISBN 978-952-498-903-9

www.bod.fi

